

opusdei.org

Prin Maria la Isus

Predică despre Preasfânta Fecioară Maria, cu ocazia lunii mai, rostită de fondatorul Opus Dei la data de 4 mai 1957 și inclusă în cartea „E Cristos care trece”.

07.05.2025

O privire asupra lumii, o privire asupra Poporului lui Dumnezeu, în această lună mai care începe, ne face să contemplăm spectacolul acelei devoțiuni mariane care se manifestă în atâtea obiceiuri, vechi sau noi, dar trăite cu același spirit de iubire.

Este o bucurie să vezi că devoțiunea față de Sfânta Fecioară este mereu vie, trezind în sufletele creștine impulsul supranatural de a acționa ca *domestici Dei*, ca oameni de casă ai lui Dumnezeu.

Cu siguranță și voi, văzând în aceste zile atât de mulți creștini care își exprimă în mii de moduri diferite dragostea pentru Sfânta Fecioară Maria, vă simțiți mai mult uniți cu Biserica, mai frați cu toți acești frați ai voștri. Este ca o reuniune familială, când copiii mai mari, pe care viața i-a despărțit, se reîntâlnesc din nou alături de mama lor, cu ocazia unei sărbători. Și dacă s-au certat vreodată între ei și s-au tratat urât, în ziua aceea nu; în ziua aceea se simt uniți, recunosc cu toții aceeași afecțiune.

Maria zidește neîncetat Biserica, o unește, o păstrează compactă. Este greu să ai o devoțiune autentică față

de Sfânta Fecioară și să nu te simți mai legat de ceilalți membri ai Trupului Mistic, mai uniți și cu capul ei vizibil, Papa. De aceea îmi place să repet: *omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!*, toți, împreună cu Petru, la Isus prin Maria! Și, recunoscându-ne parte din Biserică și invitați să ne simțim frați în credință, descoperim cu mai multă profunzime frăția care ne unește cu toată omenirea: pentru că Biserica a fost trimisă de Cristos la toate popoarele și la toate neamurile.

Ceea ce tocmai am spus este ceva pe care toți am experimentat-o, din moment ce nu ne-au lipsit oportunitățile de a verifica efectele supranaturale ale unei devoțiuni sincere față de Sfânta Fecioară.

Fiecare dintre voi ar putea povesti multe lucruri. Și eu la fel. Acum îmi vine în minte un pelerinaj pe care l-am făcut în 1935 la un schit al Sfintei Fecioare, în teritoriul castilian: la Sonsoles.

Nu a fost un pelerinaj așa cum se înțelege de obicei. Nu era zgomotos nici aglomerat: eram trei persoane. Respect și îndrăgesc celelalte manifestări publice de pietate, dar personal prefer să încerc să-i ofer Mariei aceeași afecțiune și același entuziasm, fie prin vizite personale fie în grupuri mici, cu un gust de intimitate.

În timpul acelui pelerinaj la Sonsoles am aflat originea acestei devoțiuni față de Sfânta Fecioară. Un detaliu fără prea mare importanță, dar care este o manifestare filială a oamenilor din acel ținut. Imaginea Doamnei Noastre care se venerază în acel loc a fost ascunsă o perioadă de timp, în vremea luptelor dintre creștini și musulmani din Spania. După câțiva ani, statuia a fost găsită de niște ciobani care –conform tradiției–, când au văzut-o, au comentat: *Ce ochi atât de frumoși! Sunt precum soarele!* (*son soles* în limba spaniolă)

Mama lui Cristos, Mama creștinilor

Din acel an 1935, în cadrul numeroaselor și obișnuitelor vizite la Sanctuarele Maicii Domnului, am avut ocazia să reflectez și să meditez asupra acestei realități a afecțiunii atâtor creștini pentru Mama lui Isus. Și mereu am crezut că această afecțiune este o corespondență a iubirii, un semn al recunoștinței filiale. Pentru că Maria este strâns legată de acea manifestare maximă a iubirii lui Dumnezeu: Întruparea Cuvântului, care S-a făcut om ca noi și a luat asupra Sa mizeriile și păcatele noastre. Maria, fidelă misiunii divine pentru care a fost creată, s-a dăruit și continuă să se dăruiască fără încetare în slujba oamenilor, chemați cu toții să fie frații Fiului ei Isus. Iar Maica Domnului este de asemenea cu adevărat, acum, Maica oamenilor.

Așa este, pentru că așa a vrut Domnul. Și Duhul Sfânt a poruncit să rămână scris, ca să fie cunoscut de toate generațiile: *Lângă crucea lui Isus stăteau mama lui Isus și sora mamei Lui, Maria a lui Cleopa, și Maria Magdalena. Așadar, văzând Isus că stăteau acolo mama Lui și discipolul pe care îl iubea, i-a spus mamei: „Femeie, iată-l pe fiul tău!”. Apoi i-a spus discipolului: „Iat-o pe mama ta!”. Și, din ceasul acela, discipolul a luat-o acasă la el.*

Ioan, discipolul iubit al lui Isus, o primește pe Maria și o introduce în casa lui, în viața lui. Autorii spirituali au văzut în aceste cuvinte, pe care le relatează Sfânta Evanghelie, o invitație adresată tuturor creștinilor pentru a o pune și pe Maria în viața noastră. Într-un anumit sens, această clarificare este aproape de prisos. Maria dorește, cu siguranță, să o invocăm, să ne apropiem de ea cu încredere, să apelăm la maternitatea

ei, cerându-i să se *manifeste ca Mama noastră*.

Însă ea este o mamă care nu așteaptă să fie rugată, care chiar se anticipează cererilor noastre, pentru că ne cunoaște nevoile și ne vine repede în ajutor, demonstrând prin fapte că își amintește constant de copiii ei. Fiecare dintre noi, evocându-i propria viață și văzând cum s-a arătat în ea milostivirea lui Dumnezeu, poate descoperi o mie de motive pentru a se simți într-un mod cu totul special fiu al Mariei.

Textele Sfintelor Scripturi care ne vorbesc despre Doamna Noastră, ne arată tocmai cum Mama lui Isus își însoțește Fiul pas cu pas, asociindu-se la misiunea lui răscumpărătoare, bucurându-se și suferind împreună cu El, iubindu-i pe cei pe care Isus îi iubește, ocupându-se cu grijă maternă de toți cei care îi sunt alături.

Să ne gândim, de exemplu, la episodul nunții de la Cana. Printre atâția invitați la una dintre acele nunți gălăgioase de la țară, la care participă persoane din diverse sate, Maria observă că nu mai au vin. Ea singură își dă seama imediat de acest lucru. Cât de familiare ni se par scenele din viața lui Cristos! Pentru că măreția lui Dumnezeu coexistă cu obișnuitul, cu banalul. Este specific femeii, și unei gospodine atente, să observe o neglijență, să fie atentă la acele mici detalii care fac existența omului plăcută: și așa a procedat Maria.

Observați, de asemenea, că Ioan este cel care povestește scena din Cana: el este singurul evanghelist care a surprins această trăsătură a preocupării materne. Sfântul Ioan vrea să ne amintească că Maria a fost prezentă la începutul vieții publice a Domnului. Aceasta ne arată că el a putut înțelege în profunzime

importanța acestei prezențe a Sfintei Fecioare. Isus știa cui o încredința pe Mama Lui: unui discipol care o iubise, care învățase să o iubească ca pe propria sa mamă și a fost capabil să o înțeleagă.

Să ne gândim acum la acele zile care au urmat Înălțării, în așteptarea Rusaliilor. Discipolii, plini de credință în triumful lui Cristos înviat și tânjind după Duhul Sfânt care le-a fost promis, vor să se simtă uniți, și îi găsim *cum Maria matre Iesu*, cu Maria, mama lui Isus. Rugăciunea discipolilor însoțește rugăciunea Mariei: era rugăciunea unei familii unite.

De data aceasta, cel care ne transmite această informație este Sfântul Luca, evanghelistul care a povestit mai pe larg copilăria lui Isus. Se pare că a vrut să ne facă să înțelegem că, așa cum Maria a avut un rol principal în Întruparea Cuvântului, în mod

analog ea a fost prezentă și în originile Bisericii, care este Trupul lui Cristos.

Încă din primul moment al vieții Bisericii, toți creștinii care au căutat iubirea lui Dumnezeu, acea iubire care ni se revelează și se face trup în Isus Cristos, s-au întâlnit cu Sfânta Fecioară, și au experimentat grija ei maternă în moduri foarte diverse. PrASFânta Fecioară poate fi numită cu adevărat mama tuturor creștinilor. Sfântul Augustin a spus-o prin cuvinte clare: *a cooperat cu caritatea ei pentru ca să se nască în Biserică credincioșii, mădulare ale aceluia cap, al căruia ea este în mod efectiv mamă după trup.*

Nu este de mirare, așadar, că una dintre cele mai vechi mărturii ale devoțiunii față de Maria este tocmai o rugăciune plină de încredere. Mă refer la acea antifonă pe care, compusă cu secole în urmă,

continuăm să o repetăm și astăzi: *Sub
ocrotirea ta alergăm, sfântă
Născătoare de Dumnezeu: nu ne
disprețui rugăciunile în nevoile
noastre, ci ne mântuiește de toate
primejdiile, Fecioară slăvită și
binecuvântată.*

Mergi la Maria

În mod spontan și firesc se naște în noi dorința de a o întâlni pe Maica lui Dumnezeu, care este și Mama noastră. De a o trata așa cum se tratează o persoană vie: deoarece moartea nu a biruit asupra ei, ci ea se află în trup și suflet în prezența lui Dumnezeu Tatăl, a Fiului său și a Duhului Sfânt.

Pentru a înțelege rolul pe care îl joacă Maria în viața creștină, pentru a ne simți atrași către ea, pentru a căuta compania ei iubitoare cu afecțiune filială, nu sunt necesare mari divagații, deși misterul Maternității divine are un conținut

bogat asupra căruia nu vom reflecta niciodată îndeajuns.

Credința catolică a știut să recunoască în Maria un semn privilegiat al iubirii lui Dumnezeu: Dumnezeu ne numește deja prietenii Săi, harul Său lucrează în noi, ne regenerează din păcat, ne dă puterea pentru ca, în mijlocul slăbiciunilor proprii celui care încă este praf și mizerie, să putem reflecta într-un fel chipul lui Cristos. Nu suntem doar niște naufragiați pe care Dumnezeu a promis că-i va salva, deoarece acea mântuire lucrează deja în noi. Relația noastră cu Dumnezeu nu este aceea a unui orb care tânjește după lumină, dar care geme în suferința întunericului, ci cea a unui fiu care se știe iubit de Tatăl său.

Maria ne vorbește despre acea cordialitate, acea încredere, acea siguranță. De aceea numele ei ajunge atât de direct la inimă. Relația

fiecăruia dintre noi cu propria noastră mamă poate să fie modelul și ghidul pentru relația noastră cu Doamna Dulcelui Nume, Maria. Trebuie să-L iubim pe Dumnezeu cu aceeași inimă cu care îi iubim pe părinții noștri, pe frații noștri, pe ceilalți membri ai familiei noastre, pe prietenii noștri: nu avem altă inimă. Și cu aceeași inimă trebuie să o tratăm pe Maria.

Cum se comportă un fiu sau o fiică normali cu mama lor? În mii de feluri, dar întotdeauna cu dragoste și încredere. Cu o afecțiune care va curge în fiecare caz prin anumite canale, izvorâte din viața însăși, care nu sunt niciodată ceva rece, ci obiceiuri de casă duioase, mici detalii cotidiene, pe care fiul simte că are nevoie să le arăte față de mama lui și care îi lipsesc mamei atunci când fiul uită de ele: un sărut sau o mângâiere la plecare sau la întoarcerea acasă, un mic cadou, niște cuvinte dulci.

În relațiile noastre cu Maica noastră din Ceruri există de asemenea acele norme de pietate filială, care sunt calea comportamentului nostru obișnuit față de Ea. Mulți creștini adoptă vechiul obicei al scapularului; sau au dobândit obiceiul de a saluta – nu sunt necesare cuvintele, gândul este suficient– imaginile Mariei care se află în fiecare casă creștină sau care împodobesc străzile atâtor orașe; sau trăiesc acea rugăciune minunată care este Sfântul Rozariu, în care sufletul nu se obosește să spună mereu aceleași lucruri, precum nu se obolesc îndrăgostiții când se iubesc, și în care se învață să se re trăiască momentele centrale ale vieții Domnului; sau obișnuiesc să dedice o zi din săptămână Maicii Domnului –tocmai această zi în care suntem acum adunați: sâmbăta– oferindu-i o mică mângâiere și meditând în mod special la maternitatea ei.

Există multe alte devoțiuni mariane pe care nu este nevoie să le amintim acum aici. Ele nu trebuie să fie toate încorporate în viața fiecărui creștin – creșterea în viața supranaturală este ceva foarte diferit de simpla acumulare de devoțiuni– dar trebuie să afirm în același timp că nu posedă plinătatea credinței cine nu trăiește niciuna din ele, cine nu își manifestă într-un fel dragostea față de Maria.

Cei care consideră devoțiunile către Sfânta Fecioară ca fiind depășite, arată că și-au pierdut profundul sensul creștin pe care acestea îl conțin, că au uitat izvorul din care se nasc: credința în voința mântuitoare a lui Dumnezeu Tatăl, dragostea față de Dumnezeu Fiul care S-a făcut om cu adevărat și S-a născut dintr-o femeie, încrederea în Dumnezeu Duhul Sfânt care ne sfințește cu harul Său. Dumnezeu este cel care ne-a dat-o pe Maria și nu avem dreptul să o refuzăm, dar trebuie să

ne îndreptăm către ea cu dragostea și bucuria de fii ai săi.

Să ne facem copii în Iubirea față de Dumnezeu

Să luăm în considerare cu atenție acest punct, pentru că ne poate ajuta să înțelegem lucruri foarte importante, întrucât misterul Mariei ne face să vedem că, pentru a ne apropia de Dumnezeu, trebuie să ne facem mici. *Adevăr vă spun, dacă nu vă veți întoarce și nu veți deveni asemenea copiilor, nu veți intra în împărăția cerurilor.*

A deveni copii: să renunțăm la mândrie și autosuficiență; să recunoaștem că noi singuri nu putem face nimic, pentru că avem nevoie de harul, de puterea Tatălui nostru Dumnezeu pentru a învăța să mergem și să perseverăm pe cale. A fi mic înseamnă să te abandonezi așa cum copiii se abandonează, să crezi

așa cum cred copiii, să ceri așa cum cer copiii.

Și învățăm toate acestea tratând cu Maria. Devoțiunea față de Sfânta Fecioară nu este ceva moale sau firav: este mângâiere și bucurie care umple sufletul, tocmai în măsura în care implică un exercițiu profund și complet de credință, care ne face să ieșim din noi înșine și să ne punem nădejdea în Domnul. *Domnul este păstorul meu –cântă unul dintre psalmi– nu voi duce lipsă de nimic; El mă paște pe pășuni verzi, mă conduce la ape de odihnă, îmi înviorează sufletul. Mă călăuzește pe cărări drepte de dragul numelui Său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea întunecată a morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine.*

Pentru că Maria este Mamă, devoțiunea ei ne învață să fim copii: să iubim cu adevărat, fără măsură; să fim simpli, fără acele complicații care

se nasc din egoismul de a ne gândi doar la noi înșine; să fim bucuroși, știind că nimic nu ne poate distruge speranța. Începutul drumului care duce la nebunia iubirii lui Dumnezeu este o iubire încrezătoare în Sfânta Fecioară Maria. Așa am scris acest lucru în urmă cu mulți ani, în prologul unor comentarii la Sfântul Rozariu, și de atunci am putut verifica în repetate rânduri adevărul acestor cuvinte. Nu voi intra aici în multe argumente pentru a lumina această idee: mai degrabă vă invit să o experimentați, să o descoperiți singuri, tratând-o pe Maria cu dragoste, deschizându-vă inima față de ea, încredințându-i bucuriile și durerile voastre, cerându-i să vă ajute să-L cunoașteți și să-L urmați pe Isus.

Dacă o cautați pe Maria, îl veți găsi pe Isus. Și veți învăța să înțelegeți puțin din ceea ce există în acea inimă a lui Dumnezeu care se face mic, care

renunță să-Și manifeste puterea și măreția, pentru a se prezenta sub forma unui sclav. Vorbind omenește, am putea spune că Dumnezeu se depășește pe Sine, deoarece nu se limitează la ceea ce ar fi esențial sau indispensabil pentru a ne mântui, ci trece dincolo. Singurul standard sau măsură care ne permite să înțelegem într-un fel acest mod de a acționa a lui Dumnezeu este să ne dăm seama că nu are măsură: să vedem că acest mod se naște dintr-o iubire nebună, care îl face să își asume trupul nostru și să suporte povara păcatelor noastre.

Cum este posibil să ne dăm seama de asta, să ne dăm seama că Dumnezeu ne iubește și să nu înnebunim și noi de iubire? Este necesar să permitem ca aceste adevăruri ale credinței noastre să se înrădăcineze în suflet într-atât încât să ne schimbe întreaga noastră viață. Dumnezeu ne iubește,

El e cel Atotputernic, cel care a făcut cerurile și pământul.

Dumnezeu este interesat chiar și de lucrurile mărunte ale creaturilor Sale: de ale voastre și de ale mele, și ne cheamă pe fiecare pe numele nostru propriu. Această certitudine pe care ne-o dă credința ne face să privim ceea ce ne înconjoară cu o lumină nouă și, chiar dacă totul rămâne la fel, să ne dăm seama că totul este diferit, pentru că totul este o expresie a iubirii lui Dumnezeu.

Viața noastră devine astfel o rugăciune continuă, o bună dispoziție și o pace care nu se termină niciodată, un act de mulțumire presărat de-a lungul orelor. *Sufletul meu îl preamărește pe Domnul –a cântat Fecioara Maria– și duhul meu tresaltă de bucurie în Dumnezeu, Mântuitorul meu; căci a privit la umilința slujitoarei Sale. Iată, de acum toate popoarele mă vor numi*

*fericită, căci mi-a făcut lucruri mari
Cel Atotputernic și numele Lui e sfânt.*

Rugăciunea noastră poate însoți și imita acea rugăciune a Mariei. La fel ca ea, vom simți dorința de a cânta, de a proclama minunile lui Dumnezeu, pentru ca toată omenirea și toate ființele să ia parte la fericirea noastră.

Maria ne face să ne simțim frați

Nu o putem trata în mod filial pe Maria și să ne gândim doar la noi înșine și la propriile noastre probleme. Nu se poate să o tratezi pe Sfânta Fecioară și să ai probleme personale egoiste. Maria conduce la Isus, iar Isus este *primogenitus in multis fratribus*, primul născut între mulți frați. A-L cunoaște pe Isus, așadar, înseamnă a realiza că viața noastră nu poate fi trăită cu alt sens decât acela de a ne dărui în slujba altora. Un creștin nu se poate concentra doar asupra problemelor

personale, deoarece trebuie să trăiască pentru Biserica universală, gândindu-se la mântuirea tuturor sufletelor.

În acest fel, nici acele fațete care ar putea fi considerate mai private și mai intime –preocuparea pentru propria îmbunătățire interioară– nu sunt în realitate personale: întrucât sfințirea este unul și același lucru cu apostolatul. Trebuie deci să ne străduim în viața noastră interioară și în dezvoltarea virtuților creștine, gândindu-ne la binele întregii Biserici, întrucât nu am putea face binele și să-L vestim pe Cristos dacă în noi nu ar exista străduința sinceră de a pune în practică învățăturile Evangheliei.

Pătrunse de acest spirit, rugăciunile noastre, chiar și atunci când încep cu teme și scopuri aparent personale, sfârșesc întotdeauna prin a se îndrepta spre slujirea celorlalți. Iar

dacă mergem mână în mână cu
Preasfânta Fecioară, ea ne va face să
ne simțim frați și surori cu toți
oamenii: pentru că toți suntem copii
ai aceluia Dumnezeu a cărui Fiică,
Soție și Mamă este ea.

Problemele semenilor noștri trebuie
să fie problemele noastre. Frăția
creștină trebuie să fie adânc
înșurubată în suflet, astfel încât
nimeni să nu ne fie indiferent. Maria,
Mama lui Isus, care L-a crescut, L-a
educat și L-a însoțit pe parcursul
vieții sale pământești și care este
acum alături de El în ceruri, ne va
ajuta să-L recunoaștem pe Isus care
trece pe lângă noi, care ni se face
prezent în nevoile fraților noștri.

În acel pelerinaj despre care v-am
vorbit la început, în timp ce
mergeam spre schitul Sonsoles, am
trecut pe lângă niște lanuri de grâu.
Recoltele străluceau în soare,
legănate de vânt. Atunci mi-a venit în

mintea un text din Evanghelia, câteva cuvinte pe care Domnul Le-a adresat grupului Său de discipoli: *Nu spuneți voi: „Mai sunt încă patru luni și vine secerișul?” Iată, Eu vă spun, ridicați-vă ochii și priviți lanurile că sunt albe pentru seceriș!* M-am gândit încă o dată că Domnul a vrut să pună în inimile noastre același foc și aceeași dorință care o domina pe a Lui. Și, îndepărtându-mă puțin de pe drum, am adunat niște spice ca să-mi fie spre amintire.

Trebuie să ne deschidem ochii, să știm să privim în jurul nostru și să recunoaștem acele chemări pe care Dumnezeu ni le adresează prin cei care ne înconjoară. Nu putem trăi cu spatele întors la mulțime, închiși în lumea noastră mică. Nu așa a trăit Isus. Evangheliile ne vorbesc adesea despre milostivirea Lui, despre capacitatea Lui de a împărtăși durerea și nevoile celorlalți: El se compătimește de văduva din Nain,

plânge la moartea lui Lazăr, se preocupă de mulțimile care îl urmează și care nu au ce să mănânce, se compătimește mai ales de cei păcătoși, de cei care merg prin lume fără să cunoască lumina și adevărul: *Coborând, Isus a văzut o mare mulțime și I s-a facut milă de ei, pentru că erau ca oile care nu au păstor; și a început să-i învețe multe.*

Când suntem cu adevărat copii ai Mariei înțelegem această atitudine a Domnului, astfel încât inimile noastre să crească și să fie milostive. Atunci ne vor dura suferințele, mizeriile, greșelile, singurătatea, neliniștea, durerea celorlalți oameni, frați ai noștri. Și simțim urgența să-i ajutăm în nevoile lor și să le vorbim despre Dumnezeu pentru ca ei să știe să-L trateze ca fii și să poată cunoaște gingășia maternală a Mariei.

A fi apostol al apostolilor

A umple de lumină lumea, a fi sare și lumină: așa a descris Domnul misiunea discipolilor Săi. A duce vestea cea bună a iubirii lui Dumnezeu până la marginile pământului. La asta trebuie să ne dedicăm toți creștinii viața, într-un fel sau altul.

Ba mai mult. Trebuie să simțim dorința de a nu rămâne singuri, trebuie să-i încurajăm și pe alții să contribuie la această misiune divină de a duce bucuria și pacea în inimile oamenilor. *Pe măsură ce progresați, atrageți-i și pe ceilalți cu voi, scrie Sfântul Grigore cel Mare; să doriți să aveți tovarăși pe calea către Domnul.*

Dar să aveți prezent faptul că, *cum dormirent homines*, pe când oamenii dormeau, a venit dușmanul lui, a semănat neghină prin grâu și a plecat, zice Domnul într-o parabolă. Noi oamenii suntem expuși să ne lăsăm purtați de visul egoismului, al

superficialității, împrăștiindu-ne inimile într-o mie de experiențe trecătoare, evitând să aprofundăm în adevăratul sens al realităților pământești. Rău este acel vis, sufocă demnitatea omului și îl face sclavul tristeții!

Există un caz care ar trebui să ne doară foarte mult: acela al creștinilor care ar putea da mai mult și nu se hotărăsc să facă acest lucru; care s-ar putea dăruia în întregime, trăind toate consecințele vocației lor de fii ai lui Dumnezeu, dar se împotrivesc să fie generoși. Ar trebui să ne doară pentru că harul credinței nu ne-a fost dat pentru a-l ascunde, ci pentru a străluci înaintea oamenilor; pentru că, în plus, este în joc și fericirea temporală și veșnică a celor care acționează astfel. Viața creștină este o minunăție dumnezeiască, cu promisiuni imediate de satisfacție și seninătate, dar cu condiția să știm să

apreciem darul lui Dumnezeu, fiind generoși fără limită.

Este deci necesar să-i trezim pe cei care au căzut în acest vis urât: să le reamintim că nu ne putem juca cu viața, pentru că este o comoară divină pe care trebuie să o facem să rodească. De asemenea, este necesar să arătăm calea celor care au bunăvoință și bune dorințe, dar nu știu cum să le pună în practică. Cristos ne îndeamnă. Fiecare dintre noi trebuie să fie nu doar un apostol, ci un apostol al apostolilor, atrăgând pe alții, mișcându-i pe ceilalți pentru ca și ei să-L facă cunoscut pe Isus Cristos.

Poate că unii dintre voi se întreabă cum, în ce fel pot oferi această cunoaștere oamenilor. Și vă răspund: cu naturalețe, cu simplitate, trăind așa cum trăiți în mijlocul lumii, dăruiți muncii voastre profesionale și îngrijirii familiei voastre,

participând la eforturile nobile ale oamenilor, respectând libertatea legitimă a fiecăruia.

De aproape treizeci de ani,
Dumnezeu a pus în inima mea
dorința de a-i face pe oameni din
orice stare de viață, condiție sau
ocupație să înțeleagă această
învățătură: că viața obișnuită poate fi
sfântă și plină de Dumnezeu, că
Domnul ne cheamă să ne sfințim
prin datoria zilnică, pentru că în
aceasta stă de asemenea
perfectiunea creștină. Să ne gândim
la aceasta încă o dată, contemplând
viața Mariei.

Să nu uităm că aproape toate zilele
pe care le-a petrecut Maica Domnului
pe pământ s-au derulat într-un mod
foarte asemănător cu zilele a
milioane de alte femei, ocupate să-și
îngrijească familiile, să-și crească
copiii și să-și facă treburile casnice.
Maria sfințește cele mai mărunte

lucruri, ceea ce mulți consideră în mod eronat ca fiind lipsite de importanță și fără valoare: munca zilnică, detaliile atenției față de cei dragi, conversațiile și vizitele motivate de rudenie sau prietenie. Binecuvântată normalitate, care poate fi umplută cu atâta dragoste de la Dumnezeu!

Pentru că asta explică viața Mariei: dragostea ei. O iubire dusă la extrem, până la uitarea completă de ea însăși, fericită să fie acolo, acolo unde o vrea Dumnezeu, și împlinind cu străduință voința divină. Aceasta este ceea ce face ca cel mai mic gest al său să nu fie niciodată banal, ci plin de sens. Maria, Maica noastră, este pentru noi un exemplu și o cale. Trebuie să încercăm să fim ca ea, în circumstanțele specifice în care Dumnezeu a dorit să trăim.

Acționând astfel, vom oferi celor din jur mărturia unei vieți simple și

normale, cu limitările și defectele inerente condiției noastre umane, dar coerente. Și, văzându-ne la fel ca ei în toate lucrurile, ceilalți se vor simți invitați să ne întrebe: cum se explică bucuria voastră? De unde scoateți puterea pentru a învinge egoismul și comoditatea? Cine vă învață să trăiți înțelegerea, conviețuirea curată și dăruirea, slujirea celorlalți?

Este atunci momentul să le descoperim secretul divin al existenței creștine: să le vorbim despre Dumnezeu, despre Cristos, despre Duhul Sfânt, despre Maria. Momentul să încercăm să transmitem, prin cuvintele noastre sărace, acea nebunie a iubirii lui Dumnezeu pe care harul a revărsat-o în inimile noastre.

În Evanghelia sa, Sfântul Ioan păstrează o frază minunată a Sfintei Fecioare, într-o scenă pe care am

considerat-o deja: cea a nunții din Cana. Evanghelistul ne spune că, adresându-se slujitorilor, Maria le-a spus: *Faceți orice vă va spune!*

Despre asta este vorba; să aducem sufletele să stea în fața lui Isus și să-L întrebe: *Domine, quid me vis facere?*, Doamne, ce vrei să fac?.

Apostolatul creștin –și mă refer aici în mod specific la cel al unui creștin obișnuit, al bărbatului sau femeii care trăiește ca unul oarecare între semenii săi– este o mare cateheză în care, prin contactul personal și prietenia loială și autentică, se trezește în ceilalți foamea de Dumnezeu și sunt ajutați să descopere noi orizonturi: cu naturalețe, cu simplitate am spus, cu exemplul unei credințe bine trăite, prin cuvântul amabil dar plin de forța adevărului divin.

Fiți îndrăzneți. Contați cu ajutorul Mariei, *Regina apostolorum*. Iar

Doamna Noastră, fără să înceteze să se comporte ca o Mamă, știe să-și pună copiii în fața responsabilităților lor precise. Maria, celor care se apropie de ea și contemplă viața ei, le face întotdeauna imensa favoare de a-i duce la Cruce, de a-i pune față în față cu exemplul Fiului lui Dumnezeu. Și în acea confruntare, în care se decide viața creștină, Maria mijlocește astfel încât conduita noastră să culmineze cu o împăcare a fratelui mai mic –tu și eu– cu Fiul întâi născut al Tatălui.

Multe convertiri, multe decizii de a se dedica slujirii lui Dumnezeu au fost precedate de o întâlnire cu Maria. Doamna Noastră a încurajat dorințele de căutare, a activat în mod matern preocupările sufletului, a făcut să se aspire la o schimbare, la o viață nouă. Și astfel acele cuvinte *faceți ceea ce vă va spune* au devenit o realitate a dăruirii iubitoare, o vocație creștină care ne-a luminat de

atunci întreaga noastră viață
personală.

Acest timp de convorbire în fața
Domnului, în care am meditat asupra
devoțiunii și afecțiunii față de Mama
Lui și a noastră, se poate încheia
așadar prin a ne reaprinde credința.
Începe luna mai. Domnul vrea să nu
pierdem această ocazie de a crește în
Iubirea Sa prin relația noastră cu
Mama Lui. Fie ca noi să știm să avem
față de Ea în fiecare zi acele detalii
de fii –lucruri mici, atenții pline de
gingășie–, care se fac mari realități
de sfințenie personală și de apostolat,
adică, de efort constant în a contribui
la mântuirea pe care Cristos a venit
să o aducă lumii.

*Sancta Maria, spes nostra, ancilla
Domini, sedes sapientiae, ora pro
nobis!* Sfântă Maria, nădejdea
noastră, roaba Domnului, scaunul
Înțelepciunii, roagă-te pentru noi!

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/prin-](https://opusdei.org/ro-ro/article/prin-maria-la-isus/)
[maria-la-isus/](https://opusdei.org/ro-ro/article/prin-maria-la-isus/) (27.03.2026)